

je njeno nesrečo tudi Baričina mama, se domislila, kako jezno je odšla tedaj hčerka iz kuhinje in kako milo je tožila telički svojo nesrečo. Zato je pojasnila mama Barici: „Glej, živalca ni mogla drugače dokazati, da te ume, kakor da ti je obliznila prst. Ker si hotela, da ti še glasno potrdi svoje sočutje, je telička zamukala. To pa ni bil jok, marveč sporazumno znamenje, da sočuvstvuje s teboj.“

V tem času je došel iz hleva s praznim košem na rami tudi oče Marec. Kmalu je umel, o čem se suče govorica, se pomagal smejeti in povedal, da telička Liska še vedno sili pod kravo. Jure je dražil sestrico, češ, sedaj bo šele jok, ko jo privežemo daleč stran v drug konec hleva k jaslim. „Ali jo boš sedaj ti tolažila?“

„E, kaj ti veš, če telička joče ali ne!“ reče Barica in gre tiho k svoji kuhinjski opravi pod okno.

Še danes jo Jure rad podraži z vprašanjem, kako teleta jokajo in kako se smejejo. Barica je tudi že odrasla, pa se mu odreže: „Saj tega še ti ne veš.“ Pa je mir besed.

Pomladanska.

*Val pomladnih žarkov
zdrami zemlji lice —
zacvetele cvetke,
zažgolele ptice.*

*Dviga se nevesta —
zemlja pomladanja,
vsa cvetè in vonja,
sanje divne sanja ...*

*Od neba do zemlje,
k srcu plava skrita,
vriska v glasih tajnih
pesem čudovita ...*

*Sladke govorice
čez poljè hitijo,
zdi se mi, da v srce
vse mi hrepenijo ...*

*Srce moje mlado
zlate peva volje,
duša pa radostna
dviga se nad polje.*

Fran Žgur.

